

โครงการอบรมภาษาจีนทางการพยาบาล ณ สาธารณรัฐ ประชาชนจีน ประจำปี 2556

Chinese Language Training Grant: Chinese Usage in Nursing

สุชัยญา ลาการุตม์*

การที่ได้เป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยน ในโครงการอบรมภาษาจีนทางการพยาบาล โดยทุนการศึกษาจากสถานกงสุลใหญ่ ณ นครเฉิงตู การสนับสนุนจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาเล่อซาน และวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย ทำให้ดิฉันได้รับความรู้และประสบการณ์ เป็นอย่างมาก ได้แลกเปลี่ยนและเรียนรู้วัฒนธรรมกับจีน ได้แลกเปลี่ยน องค์ความรู้เชิงวิชาการทางการพยาบาลระหว่างกัน รวมไปถึงการได้พัฒนาตนเองในด้านการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งภาษาอังกฤษและภาษาจีน

(รูปที่ 1)

วิทยาลัยอาชีวศึกษาเล่อซาน หรือ 乐山职业技术学院 (รูปที่ 1) เป็นวิทยาลัยที่อยู่ในเมืองเล่อซาน มณฑลเสฉวน มีทั้งหมด 4 วิทยาเขต วิทยาเขตที่ดิฉันไปเรียนเรียกว่าเล่อซานเว่ยเซี่ยว ที่นี่นักศึกษาส่วนใหญ่เรียนพยาบาล ดิฉันได้รับการต้อนรับที่อบอุ่นจากเพื่อนๆ และอาจารย์ โดยมีอาจารย์จงและอาจารย์จางจิงจิง เป็นอาจารย์ที่ดูแลนักเรียนแลกเปลี่ยน มีการเลี้ยงต้อนรับและแนะนำสถานที่ ห้องเรียน หอพักและเพื่อนที่จะมาเป็นบัดดี้ตลอดการศึกษา การเรียนการศึกษาของเพื่อนที่เรียนพยาบาลจีนนั้นจะเรียนทั้งหมด 3 ปี โดยปีที่ 1-2 จะเรียนในห้องเรียนและห้องฝึกปฏิบัติการพยาบาล ปีที่ 3 นักเรียนจะแยกย้ายกันไปตามโรงพยาบาลเพื่อฝึกปฏิบัติจริง โดยดิฉันได้เข้าเรียนร่วมกับเพื่อนจีนชั้นปี 2 ช่วงแรกขณะเรียนในห้องเรียนนั้นเพื่อนที่เป็นบัดดี้จะคอยแปลจีนเป็นอังกฤษให้ ด้วยอุปสรรคเรื่องภาษาจีนที่ไม่เคยเรียนมาเลย จึงต้องใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารไปก่อน รวมถึงการฝึกฟังสำเนียงภาษาจีน ซึ่งคนจีนจะพูดเร็วมาก ต่อมาเมื่อได้

*นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2557 วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย

เรียนภาษาจีนจากอาจารย์ถึงและอาจารย์หยาง จึงได้รู้ว่าภาษาจีนนั้นไม่ยากอย่างที่คิดอาจารย์ทั้งสองตั้งใจสอนพวกเรามาก ดิฉันและเพื่อนนักเรียนแลกเปลี่ยนทั้งหมด 10 คนจะต้องเรียนวิชาภาษาจีนด้วยกันมีทั้งทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน แต่งประโยค เรียนภาษาจีนจากการร้องเพลงจีน นอกจากนี้ทุกวันจะต้องมีการเขียนตามคำบอก และมีการบ้านให้ทุกวัน ทำให้ภาษาจีนของดิฉันพัฒนาได้รวดเร็วมาก

นอกจากนี้การใช้ชีวิตอยู่กับเพื่อนจีน ได้สื่อสารด้วยภาษาจีนทุกวันยิ่งทำให้ทักษะการฟัง และการพูดพัฒนามากยิ่งขึ้น และเมื่อใกล้จบการศึกษาดิฉันและเพื่อนจะต้องสอบวัดระดับภาษาจีนหรือ HSK ให้ผ่านระดับ 3 จึงจะผ่านวิชานี้

(รูปที่ 2)

นอกจากวิชาภาษาจีนที่ต้องเรียนแล้ว ยังมีวิชาเขียนพู่กันจีน สอนโดยอาจารย์ เจิ้ง (รูปที่ 2) อาจารย์เขียนภาษาจีนสวยมาก ซึ่งมองผิวเผินแล้วการเขียนพู่กันจีนนั้นอาจจะดูง่าย เหมือนการวาดรูประบายสี แต่เมื่อได้ลองเขียนจริงแล้ว ยากมาก จะต้องใจเย็นและมีเทคนิคตั้งแต่การวางกระดาษ วางถ้วยหมึก การนั่ง การจับพู่กัน ให้ถูกวิธีจึงจะเขียนออกมาได้สวย อาจารย์เจิ้ง

สอนตั้งแต่พื้นฐานของการเขียน ประวัติของพู่กันจีนสอนสำนวนจีน และให้เราฝึกคัดมาส่งเป็นการบ้านทุกสัปดาห์ ต่อมาเป็นวิชารำไทเก๊กสอนโดยอาจารย์ไต้และอาจารย์หวางเพย (รูปที่ 3) ก่อนการเริ่มเรียนทุกครั้งจะต้องทำกายบริหารและการเล่นเกมวิ่งแทนที่ เป็นการอบอุ่นร่างกาย อาจารย์จะสอนพวกเราตั้งแต่พื้นฐานของการรำไทเก๊ก เปรียบเสมือนเรามีลูกบอลอยู่ในมือและค่อยๆ วาดมือออกไป พวกเราจะต้องกลับ

(รูปที่ 3)

ไปฝึกทบทวนและมาต่อทำไปเรื่อยๆ ทุกสัปดาห์ และสัปดาห์สุดท้ายจะมีการทดสอบทำรำที่ได้ฝึกมา ศิลปะการรำไทเก๊กของชาวจีนนั้นนอกจากจะเป็นการออกกำลังกายแล้วยังเป็นศิลปะการป้องกันตัวอย่างหนึ่ง และยังทำให้เรามีอารมณ์มั่นคง และใจเย็นมากขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้ดิฉันยังได้เรียนวิชาเต้นรำจีนกับอาจารย์หวาง (รูปที่ 4) อาจารย์เริ่มตั้งแต่การตัดตัวให้เรา ดัดหลังให้อ่อนและสามารถเต้นรำออกมาได้สวยงามอ่อนช้อย ใช้เทคนิคการหายใจและเทคนิคการร้องเพลงประกอบการเต้นรำ พวกเราได้เรียนรู้คำศัพท์จากเพลงจีน เพราะต้องจำคำศัพท์ให้ได้ และทำท่าทางประกอบเพลง 感恩的心 (ก่าน

(รูปที่ 4)

(รูปที่ 6)

(รูปที่ 5)

อันเตอชิน) และได้แสดงการรำฟัดจีนประกอบเพลง 青花瓷 (ชิงฮัวสี) ของ 周杰伦 (โจวเจี๋ยหลุน) ซึ่งได้รับเสียงปรบมือจากอาจารย์และเพื่อนๆ อย่างมากมาย วิชาต่อมาคือวิชาปฏิบัติการพื้นฐานทางการพยาบาล (รูปที่ 5-6) ซึ่งเรียนร่วมกับเพื่อนจีน อาจารย์สอนการวัดปรอทและความดันโลหิต

การใส่ NG tube และการจัดชุด ทำแผลและอุปกรณ์การพยาบาลต่างๆ โดยทั่วไปแล้วเหมือนกับที่ฉันเคยเรียนที่วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย แต่นักศึกษาพยาบาลที่นี่จะไม่สามารถฝึกปฏิบัติกับผู้ป่วยจริง แต่จะต้องฝึกปฏิบัติกับเพื่อนหรือหุ่นเท่านั้น วิชาฝังเข็ม (Acupuncture) หรือภาษาจีนเรียกว่า 针灸 (เจินจิว) (รูปที่ 7-9) เป็นวิชาที่ฉันชอบเรียนวิชาหนึ่งเพราะเป็นศาสตร์หนึ่งของการแพทย์แผนจีนที่กำลังแพร่หลายในปัจจุบัน อาจารย์จางหงหยูและอาจารย์โจว เริ่มสอนพวกเราตั้งแต่พื้นฐานของร่างกายมนุษย์ ธาตุซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล การกดจุดในส่วนต่างๆ ของร่างกายเพื่อช่วยแก้ไขหรือบรรเทาอาการไม่สุขสบายต่างๆ ของร่างกาย ต่อมาอาจารย์จะปฏิบัติให้ดูซึ่งเป็นการฝังเข็มคนไข้จริงที่มารับการฝังเข็มเพื่อแก้การปวดเข่า จากการสอบถาม

(รูปที่ 7)

(รูปที่ 9)

(รูปที่ 8)

(รูปที่ 10)

พบว่าผู้รับบริการรายนี้จะมารับการฝังเข็มกับอาจารย์โจวอยู่เป็นประจำทุกสัปดาห์และอาการปวดจะค่อยๆ ลดลงและหายไป การฝังเข็มนั้นเป็นวิธีการแทงเข็มรักษาโรคด้วยการใช้เข็ม ซึ่งมีหลายขนาด แทงลงไปตรงตำแหน่งของจุดฝังเข็มตามอวัยวะต่างๆ ของร่างกายโดยใช้หลักการรักษาของแพทย์แผนจีนโดยจะใช้เข็มที่มีขนาดเล็กและบางมาก เป็นเข็มตัน ปลายตัด เข็มที่ใช้จะต้องเป็นเข็มใหม่ เมื่อใช้แล้วจะทิ้งเลยไม่นำกลับมาใช้อีก โดยเชื่อว่าสามารถรักษาได้หลายโรคเช่น อัมพฤกษ์ อัมพาต โรคอัลไซเมอร์ พาร์

กินสัน โรคระบบทางเดินอาหารและลำไส้ เช่น ท้องผูก โรคเบาหวาน ความดันโลหิตสูง รวมไปถึงอาการปวดต่างๆ ทั้งบริเวณหลัง คอ ไหล่ เข่า ปวดไมเกรน ปวดศีรษะ ปวดประจำเดือน และการฝังเข็มเพื่อรักษาลิวหรือยังใช้ในการลดความอ้วนและเพิ่มน้ำหนักในคนผอมได้อีกด้วย ต่อมาอาจารย์โจวจะฝังเข็มให้พวกเราและให้พวกเราทดลองฝังเข็มกันเอง ดิฉันได้ทดลองฝังเข็มเพื่อรักษาอาการน้ำมูกไหลและรักษาลิว โดยจะใช้

เข็มฝังลงไปบริเวณระหว่างนิ้วโป้งและนิ้วชี้ของมือ และบริเวณแขนในส่วนระหว่างข้อศอกกับรอย ข้อพับของแขน ขณะฝังเข็มลงไปเรื่อยๆ จะรู้สึก เจ็บอยู่บ้างแต่ไม่มาก และเมื่อเข็มแทงเข้าไปลึก ถึงตำแหน่งของจุดฝังเข็ม จะมีอาการปวดตื้อๆ หรือปวดหน่วงๆ และปวดร้าว ไปตามทางเดินของ เส้นลมปราณเมื่อฝังเข็มลงไปแล้วจะใช้สมุนไพร ของจีนที่ทำมาเป็นแท่งเล็กจุดไฟและเสียบลงบน เข็มที่เราฝังลงไป ยานี้มีกลิ่นหอมและช่วย แก้ไขอาการน้ำมูกไหลได้อีกทางหนึ่ง อีกบริเวณ คือบริเวณท้ายทอยซึ่งบริเวณนี้จะใช้การครอบแก้ว (Cupping) หรือภาษาจีนเรียกว่า 拔火罐 (ป้าหั่วก้วน) (รูปที่ 10) เป็นการใช้แก้วกลมที่มี สำลึซุบแอลกอฮอล์อยู่ภายใน จุดไฟ แล้วรีบ ครอบลงบนผิวหนังเพื่อช่วยเพิ่มการไหลเวียน ของเลือดในบริเวณที่มีการติดขัด บริเวณผิวหนัง ที่ทำอาจมีสีม่วงคล้ำเป็นจ้ำ แต่ไม่มีอันตรายและ จะหายได้เองในเวลา 1-2 สัปดาห์ นอกจากนี้ การทำครอบแก้วยังสามารถทำบริเวณหลังเพื่อ

รักษาอาการปวดหลัง (รูปที่ 11) และสามารถ ทำบริเวณหน้าท้องสำหรับคนอ้วนที่ต้องการลด ไขมันบริเวณหน้าท้องได้อีกด้วยนอกจากนี้ยังสามารถใช้สมุนไพรเช่น ชิงหันเป็นแผ่นขนาดพอ เหมาะมาวางบริเวณผิวหนังใต้กระดูก Sternum และปั้นสมุนไพรจีนแล้วจุดไฟที่สมุนไพรนั้น จะ ช่วยบรรเทาอาการท้องอืดท้องเฟ้อ ส่วนการนำ ผ้าขาวบางมาปูครอบสะดือจากนั้นนำเกลือมา วางให้ทับบริเวณสะดือแล้วนำสมุนไพรจีนมาปั้น เป็นรูปสามเหลี่ยมแล้ววางบนเกลือ แล้วจุดไฟที่ สมุนไพรจะช่วยลดอาการปวดท้องได้ และช่วย ให้การขับถ่ายดีขึ้น และยังช่วยลดอาการปวด ประจำเดือนได้อีกด้วย โดยการทำแต่ละอย่างนั้น จะใช้ระยะเวลาประมาณ 15-20 นาที นอกจากนี้ยังมีวิธีการนวดกดจุดบริเวณศีรษะ ขมับ ท้ายทอย หรือจะเป็นการเหยียบบนส่วนต่างๆ เช่น บริเวณ หลัง สะโพก และขาด้านหลังเพื่อลดอาการปวด เมื่อยเนื้อตัวต่อมาเป็นวีรชานวดเพื่อผ่อนคลาย แบบจีน สอนโดยอาจารย์จึงจะไป อาจารย์จะสอน

(รูปที่ 11)

(รูปที่ 12)

(รูปที่ 13)

(รูปที่ 14)

(รูปที่ 15)

(รูปที่ 16)

พวกเราตั้งแต่พื้นฐานของการนวดและลงมือปฏิบัติให้พวกเราดูก่อนโดยให้เพื่อนนักเรียนแลกเปลี่ยนหนึ่งคนเป็นตัวแทนในการฝึกนวด ขณะนวดนั้นเพื่อนบอกว่าอาจารย์นวดแรงมากจนทำให้รู้สึกเจ็บ แต่ภายหลังจากนวดแล้วรู้สึกได้ว่าตัวเบาและผ่อนคลายมากขึ้น เราอาจนำน้ำมันหรือแป้งมาใช้ในการนวดเพื่อลดแรงเสียดทานที่บริเวณผิวหนังได้และทำให้รู้สึกผ่อนคลายมากยิ่งขึ้น นอกจากการเรียนในห้องเรียนแล้วนักเรียนแลกเปลี่ยนยังได้ทำกิจกรรมต่างๆ ที่ทางวิทยาลัยได้จัดมาให้ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลง เต้นรำการแสดงการเต้นรำของชนเผ่าจีน การแสดงรำพัด

การแสดงรำมโหรีประกอบเพลง รวมไปถึงการแสดงการเต้นรำแบบไทยเพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมไทยในช่วงวันสงกรานต์และได้เล่นน้ำสงกรานต์กับเพื่อนชาวจีน เพื่อนนักเรียนแลกเปลี่ยนชาวไทยและชาวลาว ซึ่งการแสดงการเต้นรำไทยของพวกเรานั้นได้เรียกเสียงปรบมือจากอาจารย์และเพื่อนจีนได้เป็นอย่างมาก (รูปที่ 12-17) นอกจากนี้พวกเรายังได้เรียนทำขนม 粽子 (จั้งจี้) หรือขนมบ๊ะจ่างเพื่อไหว้ในเทศกาล 端午节 (ตวนอู่เจี๋ย) หรือเทศกาลไหว้ขนมบ๊ะจ่างและเรียนทำอาหารจีนร่วมกับเพื่อนนักเรียนแลกเปลี่ยนในช่วงปีใหม่ไทย ส่วนในวันที่ 5 ธันวาคม

(รูปที่ 17)

(รูปที่ 18)

พวกเรานักเรียนแลกเปลี่ยนชาวไทยก็ได้ไปที่เจียงตู เพื่อร่วมถวายพระพรและเฉลิมฉลองวันเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ นับว่าเป็นกิจกรรมที่ดีที่ทางวิทยาลัยได้จัดขึ้น ได้ทั้งความรู้ ประสบการณ์และความสนุกสนาน ในวันจบการศึกษาทางวิทยาลัยอาชีวศึกษาเล่อซาน ได้จัดพิธีมอบเกียรติบัตร สวมหมวกพยาบาล ปฏิญาณตน และร่วมถ่ายภาพเป็นที่ระลึก (รูปที่ 18)

การเรียนผ่านพ้นไปแล้วก็ถึงช่วงเวลาปิดภาคการศึกษา ที่นี้เขาจะให้นักเรียนปิดเทอมช่วงฤดูหนาว 1 เดือน และปิดเทอมช่วงฤดูร้อน 2 เดือน นับว่าเป็นเวลาที่ค่อนข้างยาวนานพอสมควร ดิฉันจึงได้มีโอกาสไปเที่ยวบ้านเพื่อนในชั้นเรียน แวะเวียนสลับกันไปตามเมืองต่างๆ ในมณฑลเสฉวน อาทิ เฟิงโจว เรีนโซ่ว เจียงตู ซึ่งแต่ละเมืองก็จะมีเอกลักษณ์ ทั้งด้านอาหาร และภาษาถิ่นเป็นของตัวเอง ทำให้นอกจากที่ดิฉันจะต้องเรียนรู้ภาษาจีนกลางแล้ว ยังจะต้องเรียนรู้ภาษาจีนสำเนียงเสฉวน และภาษาถิ่นของแต่ละเมือง อีกด้วย ดิฉันคิดว่าทำให้การเรียนภาษาจีนนั้นสนุกและน่าสนใจมากขึ้น เมืองที่ดิฉันได้ไปท่องเที่ยวเป็นที่แรกคือ 白鹿 (ป่ายูลู่) ซึ่งอยู่ในเมืองเฟิงโจว เป็น

บ้านของ Went เพื่อนที่เป็นบัดดี้ของตัวเอง ค่าโดยสารขาไปประมาณ 70 หยวน หรือ 350 บาท (1 หยวน = 5 บาท) บรรยากาศที่นี่สวยงาม มีทั้งธรรมชาติเป็นภูเขาล้อมรอบ มีแม่น้ำไหลผ่านรวมไปถึงตึกบ้านของคนจีนที่นี่จะสร้างเลียนแบบทางตะวันตก Went อธิบายว่าสมัยก่อนที่นี่ไม่ได้สวยแบบนี้ เป็นบ้านเหมือนชาวจีนทั่วไป แต่ในปี 2008 ได้เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ทำให้รัฐบาลจีนสร้างบ้านให้ชาวบ้านและเปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาสโดยการสร้างบ้านให้เลียนแบบชาวตะวันตกเพื่อจะเปลี่ยนให้เป็นเมืองท่องเที่ยว และสร้างพิพิธภัณฑ์เพื่อจำลองสถานการณ์แผ่นดินไหวครั้งนั้นให้แก่นักท่องเที่ยวได้ชมกันอีกด้วย ตลอดระยะเวลาช่วงปิดเทอม ดิฉันได้เวียนไปบ้านเพื่อนแต่ละที่ เพื่อนๆ และครอบครัวให้การต้อนรับดิฉันเป็นอย่างดี ทำให้ดิฉันรู้สึกอบอุ่นและรู้สึกเหมือนอยู่ที่บ้านของตัวเอง จะสอนภาษาจีนและวัฒนธรรมจีน สอนเล่น 麻将 หรือ Mahjong หรือไพ่หงกระจอกของจีน ซึ่งชาวจีนมักจะจิบน้ำชาและเล่นในยามบ่าย นอกจากนี้ยังสอนดิฉันทำ 抄手 (ชาวโฉ่ว) (รูป 19) เป็นอาหารจีนชนิดหนึ่งคล้ายเกี๊ยวน้ำบ้านเรา

ขั้นตอนการทำไม่ยากแต่จะยากตรงการห่อแป้งเกี่ยวให้สวยงาม นอกจากนี้ดิฉันได้เรียนทำซาลาเปาและอาหารจีนที่เป็นอาหารพื้นเมืองของเสฉวนนั่นคือ 麻婆豆腐 (มาโฝ豆腐) เป็นเต้าหู้ผัดกับซอสและเครื่องปรุงของจีนและ 回锅肉 (หุยกั้วริ่ว) เป็นเนื้อหมูผัดกับดอกหอม ชาวจีนจะตื่นเช้าตรู่เพื่อไปขายและซื้อของในตลาด และอาหารก็มักจะ เป็นผัก ผลไม้ บ้านที่ค่อนข้างมีฐานะก็จะรับประทานเนื้อสัตว์กันเยอะหน่อยและมักจะแปรรูปเป็นกุนเชียงเพื่อเก็บไว้รับประทานได้นานหรือรับประทานในช่วงฤดูหนาวหรือต้อนรับปีใหม่หลายคนคงเคยได้ยินว่าชาวจีนจะรับประทานรสจืดและส่วนใหญ่เป็นอาหารมัน แต่สำหรับชาวจีนเมืองเสฉวนจะรับประทานอาหารรสชาติเผ็ดเค็มและมันเป็นส่วนใหญ่ โดยจะมีพริกที่เป็นแบบเฉาะของเสฉวนคือ 花椒 (ฮัวเจียว) ซึ่งเป็นพริกที่มีรสชาติเผ็ดชาลิ้น ชาวจีนสามารถประกอบอาหารได้หลากหลาย ทั้งต้ม ต้ม นึ่ง ผัดทอด ปิ้งย่าง ซึ่งเครื่องปรุงที่ขาดไม่ได้เลยคือ เกลือ ผงชูรสและฮัวเจียวอาหารพื้นเมืองของเมืองเล่อซานคือ 干锅 (กานกั้ว) เป็นเนื้อผัดกับน้ำมันและผักต่างๆ 连锅汤 (เลียนกั้วถัง) เป็นอาหารหม้อไฟคล้ายๆ กับพวกสุกี้ และ 冒菜 (เมาไช่) เป็นผักและเนื้อต้มในน้ำซุ๊ป มีรสชาติค่อนข้างเผ็ดในช่วงปีใหม่ก็จะมีกรจุดประทัดและฉลองกันภายในครอบครัว โดยทำขนม 汤圆 (ถังหยวน) มีลักษณะคล้ายกับบัวลอยมีทั้งลูกเล็กและลูกใหญ่ที่มีไส้ ไส้ 醪糟 (เล้าจาว) หรือข้าวหมากลงไปทำให้น้ำซุ๊ปมีรสชาติเปรี้ยวเล็กน้อย สำหรับเมืองเล่อซานนั้นมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญคือ 乐山大佛 (เล่อซานต้าโฝ) หรือพระใหญ่เมืองเล่อซาน (รูป 20) เป็นพระพุทธรูปองค์ใหญ่ที่สุด

ในโลก พระพุทธรูปช่างใหญ่และสวยงามมาก อีกสถานที่หนึ่งคือ 峨眉山 (เอ๋อเหมย์ซาน) หรือยอดเขาง้อไบ๊ (รูป 21) ซึ่งบนยอดเขานั้นจะมีพระพุทธรูปองค์ใหญ่สวยงามมาก มีนักท่องเที่ยวมากมายมาเที่ยวที่นี่และดูพระอาทิตย์ขึ้น ช่วงที่ดิฉันไปนั้นเป็นช่วงฤดูหนาว ซึ่งอากาศหนาวมากและหิมะตกหนาทำให้การเดินทางค่อนข้างลำบาก ดิฉันและเพื่อนเดินขึ้นเขาและนั่งกระเช้าไฟฟ้ากลับลงจากเขา วิิวทิวทัศน์ระหว่างทางสวยงามมาก ดิฉันรู้สึกว้าใจมากที่ครั้งหนึ่งในชีวิตได้มาเที่ยวที่นี่ นอกจากนี้เพื่อนจีนยังพาดิฉันไปเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในเมืองเฉิงตู ถ่ายรูปกับรูปปั้นใหญ่ของประธานาธิบดีเหมาเจ๋อตง เที่ยว 长城 (ฉางเฉิง) หรือกำแพงเมืองจีน (รูป 22) และได้ไปนั่งรถไฟใต้ดินเพียงราคาเที่ยวละ 2 หยวน (10 บาท) เท่านั้น

สำหรับการเดินทางไปไหนมาไหนของชาวจีนในเมืองเล่อซานนั้น หากไปสถานที่ใกล้ๆ พวกเขามักจะชอบเดินมากกว่าเพราะเป็นการออกกำลังกายไปในตัว แต่หากเดินทางไกลหน่อยก็จะโดยสารรถประจำทางเป็นรถเมล์สาย 1 หรือสาย 2 โดยรถจะจอดทุกสถานี ดิฉันชอบการเดินทางโดยรถประจำทางของที่นี่เพราะรถทุกคันจะเป็นรถประจำทางปรับอากาศ ไม่ว่าจะเดินทางไปไหนก็จ่ายเพียง 1 หยวน โดยไม่มีกระเป๋า รถเมล์แบบบ้านเราแต่ผู้โดยสารทุกคนจะต้องขึ้นทางประตูหน้าเพื่อหยอดเงิน 1 หยวนใส่กล่องใส่เงิน และเวลาลงรถจะลงทางประตูหลัง ทำให้ดูเป็นระเบียบหรือคนที่จะอาศัยรถแท็กซี่ในการเดินทางก็สะดวกสบาย โดยภายในรถตรงระหว่างที่นั่งด้านหน้าและด้านหลังจะกั้นด้วยแผงอะลูมิเนียมทำให้รู้สึกปลอดภัย และราคาเริ่มต้นที่ 5 หยวน

(รูปที่ 19)

(รูปที่ 20)

(รูปที่ 21)

(รูปที่ 22)

หรือ 25 บาทเท่านั้นด้วยเหตุที่ชาวเมืองเล่อซานไม่ค่อยใช้รถส่วนตัวและมักจะเดินเป็นส่วนใหญ่หรือหากใช้รถมอเตอร์ไซด์ก็จะเป็นแบบไฟฟ้าทำให้เมืองนี้ไม่ค่อยมีมลพิษ พวกเขาจึงมักจะไม่เปิดแอร์แต่จะเปิดกระจกรถเมื่อขับรถแทน

สำหรับสภาพภูมิอากาศ อากาศเมืองเล่อซานไม่ร้อนและไม่หนาวจนเกินไป แต่จะมีหนาวมากและร้อนมากในช่วงฤดูหนาวและฤดูร้อน นับว่าเป็นเมืองที่น่าอยู่เมืองหนึ่งเลยทีเดียวในช่วงปีใหม่จีนหรือตรุษจีน ดิฉันได้มีโอกาสไปบ้านของอาจารย์

จางจิงจิง และอาจารย์ถั่งจิ้งเพื่อฉลองปีใหม่ ในวันนี้เป็นวันที่ทุกคนในครอบครัวจะกลับมาบ้านเกิดมารวมตัวกันและพากันไปทำความสะอาดบริเวณที่ฝังร่างของบรรพบุรุษและเผากระดาษไปให้ หลังจากนั้นจะรับประทานอาหารร่วมกันและเล่นไพ่จนกระทั่งจุก พวกเขามักจะพูดคุยกัน

เสียงดังเวลารับประทานอาหาร และเจ้าบ้านจะพอใจมากหากเรารับประทานอาหารเยอะ ซึ่งเป็นการแสดงว่าอาหารบ้านของเขาอร่อย เป็นการให้เกียรติเจ้าของบ้าน จะมีการจุดพลุไฟในตอนกลางคืนซึ่งสวยงามมาก

การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่ประเทศจีนในครั้งนี้ ทำให้ดิฉันได้รับประโยชน์เป็นอย่างมาก เริ่มจากภาษาจีน การที่ได้มาเรียนในถิ่นของเจ้าของภาษา และเรียนกับเจ้าของภาษาจริงๆ ทำให้การเรียนภาษาจีนนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ยากอย่างที่คิด เข้าใจง่ายและพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ทุกๆ วันยังได้ใช้ภาษาจีนพูดกับเพื่อนจีน ทำให้ภาษาของดิฉันพัฒนาไปได้เร็วยิ่งขึ้น ซึ่งสำหรับดิฉันนั้นเป็นสิ่งที่คุ้มค่ามากๆ กับช่วงระยะเวลา 11 เดือน 11 วันที่ประเทศจีน ได้มาเห็นและเรียนรู้วัฒนธรรมจีนของจริง การแพทย์แผนจีน เช่น การฝังเข็ม การครอบแก้ว การนวดกดจุด สิ่งต่างๆ

เหล่านี้อาจหาเรียนได้ในประเทศไทยแต่อาจไม่พิเศษเท่ากับการได้มาเรียนที่จีน ประสบการณ์การท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของเล่อซานและฉิงตู เป็นความทรงจำที่ไม่อาจลบเลือนสิ่งที่สำคัญที่สุดคือเพื่อนใหม่และมิตรภาพดีๆ ตลอดการใช้ชีวิตอยู่ที่จีนนั้น ดิฉันได้รู้จักเพื่อนใหม่ๆ ทั้งจีน-ไทย-ลาวได้มีพี่สาว พี่ชายและแม่บุญธรรมเพิ่มขึ้นอาจารย์ที่ใจดีและเป็นกันเองมากๆ ได้รับการต้อนรับและการเลี้ยงส่งที่อบอุ่น จนดิฉันกลับมาอยู่ประเทศไทยได้หลายเดือนแล้วยังติดต่อกับพวกเขาอยู่ตลอด ดิฉันจะจดจำเรื่องราวดีๆ เหล่านี้ไว้ในความทรงจำตลอดไป ขอขอบคุณวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย วิทยาลัยอาชีวศึกษาเล่อซาน สถานกงสุลใหญ่ ณ นครฉิงตู อาจารย์ พ่อ-แม่ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ทำให้ประสบการณ์และเรื่องราวดีๆ เหล่านี้เกิดขึ้นในชีวิตของดิฉัน